

[Hilmar Baunsgaard]

storkonflikt. Statsministeren udtrykte det i sin redegørelse i formiddags med de ord, at regeringen ikke kan tage ansvaret for en storkonflikt. Nej, det ville ingen regering kunne holde til at gøre. Det kan den nuværende derfor heller ikke.

Det er altid blevet diskuteret mere eller mindre oprigtigt, hvor meget en storkonflikt vil koste et samfund, og det er altid blevet diskuteret, om det synspunkt, at samfundet ikke tåler en storkonflikt, er rigtigt. Denne gang mener jeg ikke det kan diskuteres.

Vi har en arbejdsløshed af et omfang, vi ikke har haft tilsvarende i de sidste 40 år, og der er desværre ikke gode udsigter til, at arbejdsløsheden vil mindskes, bortset fra, skal vi sige de sæsonudsving, der jo altid kommer. Derfor må man nok se i øjnene, at hvis et samfund som det danske, præget som vi er af samhandel med andre lande, i denne situation takket være en storkonflikt tabte ordrer, så ville det være noget, der var tabt varigt.

Vores betalingsbalancesituation er langt alvorligere, end det som hovedregel er accepteret i den offentlige diskussion, og vi kunne risikere at få en yderligere belastning, som ville føre til et egentligt sammenbrud for dansk økonomi, hvis vi fik en storkonflikt. Og fik vi et sådant sammenbrud, ja, så ville det uvægerlig føre til en voldsom risiko for yderligere arbejdsløshed.

Derfor er det radikale venstre enig i, at samfundet ikke tåler en storkonflikt.

Jeg bemærkede mig, at hr. Glistrup, da han talte, udtrykte stor enighed med hr. Christophersen i den analyse, hr. Christophersen fremlagde. Det er meget betegnende for den politiske situation, at da venstre havde regeringen og hr. Glistrup skulle udtrykke sin mening om hr. Christophersens analyse, der, så vidt jeg kunne følge den, var ganske tilsvarende den, han foretog i december, da holdt hr. Glistrup en tale, der var nøjagtig lige så ironisk over for den daværende regering, som den var over for den, vi har i dag. Der var ingen forskel. Og derfor drog den daværende statsminister jo også den konklusion, at her var der ikke noget at bygge på.

Så står vi altså nu og skal høre på, at hr. Glistrup har lige den eneste løsning, den, der kan klare det hele. Ja, det havde venstre

også, og jeg har ikke spor imod at sige, at det radikale venstre følte sig meget langt på linje med venstre, hvad vi ikke gør med hr. Glistrup. Det kan jo ikke nytte, at hr. Glistrup og alle vi andre hver især står og har vores egen gode idé, når man ikke har fundet politisk tilslutning til dem, og det er jo det, der er forholdet.

Vi er jo også nødt til nu at se i øjnene, at halvdelen af det, der var helhedsplanen i december måned, er løbet fra os i mellemtiden, simpelt hen fordi de tre dyrtidsportioner, der var noget afgørende, er kommet til udbetaling. Tiden er i hvert fald løbet fra det. Og så er spørgsmålet, om vi, som hr. Glistrup nu anbefalede, skal bruge ny tid på at konstatere, hvor vi er uenige, eller om vi er nødt til at acceptere, at nu står storkonflikten foran døren, hvis ikke folkettinget handler. Jeg mener ikke, der kan være tvivl.

Det radikale venstre er enig med regeringen i, at omgående handling er nødvendig. Jeg tror, at alle, der føler et ansvar for dansk økonomi og for beskæftigelsen, må komme til samme konklusion. Derfor må vi her i folkettinget forpligte os til denne hurtige indsats.

Jeg vil gerne sige om regeringens lovkompleks, at indgreb over for lønudviklingen gør det rimeligt at inddrage også andre områder inden for indkomstdannelsen.

Vi er altså principielt enige med regeringen i den nuværende situation, i det samlede sigte, i det generelle sigte, der er opstillet. Vi er, som jeg sagde, også enige i, at det skal gå hurtigt, men det er klart, at den kommende weekends timer må anvendes, skal jeg sige i udvalget og i udvalgene til at se på de enkelte lovforslag og disses enkelte bestemmelser.

Jeg har her kun et par ganske enkelte betragtninger, jeg finder det rimeligt at gøre ved denne første behandling.

Vi er enige med regeringen i, at indgreb, som jeg sagde det, over for lønudviklingen, må medføre forholdsregler, også over for den øvrige indkomstdannelse. Vi er altså ikke uenige i princippet om, at en avance-lovgivning af en art som den, der er fremlagt, er nødvendig, men der er et synspunkt, jeg gerne vil understrege, og som vi må have med i udvalgsarbejdet og i hvert fald vil have det fra radikal side. Det er, at det efter vor opfattelse er ganske klart, at erhvervsliv-